

день изъ Прилѣпа като хищни птици се понилѣха по гори и поля заптии, низами и потери. . . . Кой смѣе въ кървавото турско царство да трепе разбойници, като Кючюкъ Сюлеймана? Той е мюсюманинъ, той бива да бие, безчести, коли раитѣ. . . , Дълго се сражава Църне войвода съ потеритѣ и прѣзъ труповетѣ имъ си пжтъ проби, та се озова най-послѣ въ близко християнско гнѣздо — озова се въ Враня съ двѣ дълбоки рани на снага. Но прѣзъ зимата можаха да му заздравѣятъ ранитѣ до толкосъ, че на пролѣтъ отъ Враня поведе той пакъ дружина. . . Туку ехъ, язвата на прѣдателски вражди се бѣ разгорѣла вече у сърбитѣ: тѣ прѣдадоха Църне! Отъ Куманово прѣсрѣщна възстанишката чета потера арнаути и се е заловилъ лютъ бой, що траялъ цѣлъ день и нощъ цѣла...

Въ тоя лютъ бой загина Църне войвода.... Но народа — поробения и страждущъ народъ — той не вѣрва! — живъ е още Църне! . . .

Ехъ, наистина, живъ е той още съ своята юнашка слава! Хвала му на името во вѣки! Вѣчна памѣтъ на Спиро Църне, Прилѣпски войвода!

